

ТЯЛОТО МОЖЕ ДА БЪДЕ ОКОВАНО

Разговор с писателя Петър БОБЕВ

- Вие сте един от любимите писатели на няколко поколения в България. Героите ви често се озовават на екзотични, места, пътешествуват по морета, из джунгли, преживяват приключения... А вие сте работили като агроном, като банков чиновник. Дали невъзможността за участие в опасни експедиции, краткият ви нрав, спецификата, на професиите, които сте упражнявали, са причина за създаването на странните, причудливи и опасни светове във вашите книги. Те са може би също така един реален космос, както и действителността, в която живеете! Така ли е?

- Човек получава самочувствие на писател до тридесет годишнината си. Аз пък прописах на четиридесет години. При такова закъснение как да се почувствуващ писател? Да се изпъчиш до Вазов, Алеко, Каравелов, Йовков?

Родил съм се преждевременно. Лекарят ме прегледал и пошепнал на баща ми: „От това дете човек няма да стане!” Тази прокоба се провлече подире ми. С нея ме посрещна и фелдфебелът в казармата, и някои критици — още след първата ми книга.

Има поговорка: На бодлива крава бог рога не дава. Та и с мен. Съдбата направи всичко възможно да не се осъществят мечтите ми.

Често ме питат как описвам места и събития, които не съм видял. Отговарям: „Горкият Омир! На туй отгоре е бил и сляп!”

Тялото може да бъде оковано в граници и митници. За сметка на това мисълта е свободна да пътува навред и без паспорт.

Ех, не съм седял толкова мирно само в България. Посетил съм четиринадесет-петнадесет страни, плавал съм по някои морета, пекъл съм се в пустиня. Но особено силни са впечатленията ми от най-добрия морски музей в Монако. Стига ти само него да посетиш и да порастеш с цял ръст.

Затова пък съм вършил почти всичко. Служих в Лозаровинарската опитна станция в Плевен, летище – Божурище, в конезавода Клементина, в градинарското училище – Г. Оряховица, Градинарската опитна станция – Пловдив, Българската народна банка и др. Бил съм учител, агроном, цигулар, офицер, карикатурист, научен работник, скиор, икономист, шофьор, ездач и какво ли не. Струва ми се, че не съм участвувал само в космически полет.

- Вашите герои носят нещо от чертите на супермена. Вие самият падате ли си (ако се изразим на младежки жаргон) по филми и книги, населени с подвизи на силни, безстрашни и непоколебими герои?

- Не вярвам в „супермени”. Те са или измислени, или фотографирани от определен ракурс – отдолу нагоре. Като снимките на диктаторите.

В младостта си се захласвах в „сериозната” литература – т. е. книгите, от които не можеш да разбереш какво е искал да каже авторът. И въобще искал ли е да каже нещо. А сега, нали има еволюция и в мисленето, чета само научни и научнопопулярни издания.

При днешния „бум“ в науката всеки ден носи нещо ново, неподозирано, нали? А какво по-интересно от това?

- В книгите си вие проповядвате хуманност и в най-нечовешки ситуации и условия. Във всекидневието как реагирате на грубостта и нахалството?

- Аз не фотографирам живота, аз мечтая. А не може да се мечтае за това, което те обкръжава. В книгите си затова наказвам злото и награждавам доброто – нещо, което в живота не мога.

Единственото качество, което отличава човека от животните, е чувството за срам. Убеден съм, че безсрамието е проклятието на нашата епоха: грубостта, нахалството, завистта, лъжата, алчността, демагогията, развратът, които докарват глада, войните, СПИН-а.

- Кой може да ви развесели, ако сте в унило настроение?

- Критичният отзив, който разгромява последната ми книга, защото се убедих, че това е най-сигурното средство срещу залежаването ѝ в книжарниците. Съществува правило: „Колкото по-дълго една книга чака в издателството, толкова по-малко чака в книжарниците. И обратно.“

- Как виждате (с няколко думи) екологическото бъдеще през първото десетилетие нар ХХІ век?

- Споменах за безсрамието. Ако не го обуздаем, ако не ограничим пороците и алчността си, за които е нужно все по-голямо производство и следователно по-голямо замърсяване, цивилизацията ще загине. Отровена от собствените си отпадъци. И тогава, когато човечеството се върне в пещерния си стадий, природата ще възстанови нарушеното от него равновесие.

Смятам, че в моя измислен свят, който за някои е съмнителен, има повече логика, отколкото в действителността, която ме заобикаля.

**Разговаря
Владимир ТОРОМАНОВ**

Петър Бобев е автор на много книги, между които: „Геао Немият“, „Белият лоцман“, „Куцият дявол“, „Телената обещане“, „Фаетон“, „Каменното яйце“.

[Назад към основната страница](#)